

(„Izgubljeni cvet“), II. „Allein“ („Sam“) in III. „In der Zelle“ („V celici“.) — Želeti bi bilo, da bi g. Vidic zlasti prevode Kersnikovih spisov, katerih je že nekaj podal nemškemu občinstvu, še nadaljeval, a naposled jih zbral ter priobčil — recimo v Reklamovi biblioteki. Uverjeni smo, da se Kersnikove povesti omilijo tudi nemškemu čitateljstvu, kateremu je možno le tem potom usiliti umotvore našega slovstva ter tako uničiti predsodke o našem barbarstvu.

Slovenske umotvorine v prevodih. V 18. številki „Brankovega kola“, srbskega leposlovnega lista, objavlja Miloš Joković v srbskem prevodu začetek povesti „List za listom“, katero je spisal Premec, in katera je izšla v prvih številkah letošnjega „Ljubljanskega Zvona“. — V 23. številki pri naša isti list Kersnikovo črtico „U grautovnici“ (V zemljiški knjigi), katero je objavil „Lj. Z.“ leta 1884. Prevedel jo je D. Č.

Dva Prešernova nagrobna napisa iz nemščine poslovenjena.

I.

Na grobu Emila Korytka:

Človeku je umreti,
Človeštvo se vzdrži;
Le to se večno sveti,
Kar za-nje storil si! —

II.

Na grobu Marije Simonetti:

Sinu in mater, ki ga je rodila,
V naročju svojem krije ta gomila;
Naj sprejme vase tudi nas po smrti,
Ki zdaj ju objokujemo potrti,
Da bomo skup od tukaj k sodbi vstali
Ter skup v nebes se večni dom podali.

† **Josip Karol Tertnik.** Mlad, nadepoln slovenski umetnik je dne 3. maja t. l. umrl v Brnu: operni pevec J. K. Tertnik, znan po Slovenskem, ker je vedno rad sodeloval pri narodnih koncertih in slavnostih ter zlasti po potresni katastrofi stavil svojo umetnost v službo ljudomilosti. Porodil se je l. 1867. v Ljubljani ter bil namenjen obrtnemu stanu. A njegov lepi, krepki glas je opozoril veščake, da so mu nasvetovali, naj se izobrazi za pevca. Šolal se je najpreje pri prof. Gerbiću v Ljubljani, potem dve leti v Pragi pri prof. Levu; tam je tudi l. 1890. prvič nastopil na odru v Verdijeve Trubadurju, ki je bil sploh izmed njegovih najboljših in njemu najbolj ugajajočih ulog. Potem je šel na Dunaj in se izobraževal pri slavljemem prof. Manciju. Poleg podpor iz domovine je užival zlasti od znanega mecenata, grofa Esterhazyja, za časa svojega izobraževanja primerno podporo. L. 1892. je bil angaževan kot dvorni operni pevec v Mannheim, bil potem operni pevec v Lübecku, v Opavi in Brnu. V svojem repertoarju je imel prve tenorske partije raznih nemških in italijanskih oper; kritika se je o njem zelo laskavo in pohvalno izražala — žal, da par dni pred smrtjo pri

gostovanju v Gradcu iz narodnostnih ozirrov ni imel zaželjenega uspeha. Tertnik je bil iskren Slovenec; ne le, da je v domovini sodeloval pri raznih koncertih, tudi v tujini je vedno izkušal slovenski pesmi pripomoči do zasluženega priznanja. Tako si je tudi letos za benefico izbral novo slovensko opero „Ksenijo“, in le nepričakovani zadržki so preprečili uprizoritev ob nameravanem času ter prouzročili, da se je odložila na poznejši čas. Žal, da ni dosegel svoje želje, da bi si kot slovenski umetnik v slovenskem delu stekel priznanje v tujini.

Tertnik je bil osebno zelo simpatičnega in ljubeznivega vedenja ter si je tako pridobil tudi obilo prijateljev in ceniteljev med rojaki in tujci.

Z njim smo izgubili Slovenci zopet enega naših itak maloštevilnih umetnikov, kateri so — dasi vsled neugodnih razmer živeči na tujem — vendar v čast in ponos našemu narodu. In zato mu bodi blag spomin!¹⁾

G—I.

Doprni kip Friderika Barage, prvega slovenskega apostolskega misijonarja in škofa ameriških Indijancev, so odkrili v dan sv. Petra in Pavla v župni cerkvi v Dobrničah pri Trebnjem na Dolenjskem v proslavo stoletnice njegovega rojstva. Narodil se je namreč imenovani »apostol Indijanov« dne 29. junija l. 1797. v grajščini malovaški v navedeni župniji. Kip, katerega je izklesal od kararskega mramorja Alojzij Progar, akademični kipar v Celovcu, je posnet po oljnati sliki Friderika Barage v naravni velikosti, ki jo je naslikal J. Lang l. 1855. v Cincinnati-Ohio. Podoba nam predstavlja slavnega slovenskega misijonarja v 58. letu njegove dobe, dve leti potem, ko je postal škof. Veleplastična njegova glava je obrisana z vprav klasičnimi potezami: v sorazmernem ovalu in izrazovitem profilu. Visoko njegovo čelo je duhovito prikrojen obok, ki se nad očmi vzpenja v zaokroženih lokih. Smelo urezani, orlovski nos daje njegovemu obličju odločen značaj, in mirno sklenjena usta nam pripovedujejo jako zgovorno o vseh bridkosti, ki jih je prebil v pretežavnem svojem poklicu. Posebna miloba pa odseva iz njegovih bistro zročih oči, katere je umetnik izdelal z vzgledno marljivostjo, podelivši jim z onimi virtuožno ubranimi gubicami kaj dražesten okvir. In bujni, v valovite kodre zasukani lasje se mu ovijajo ob ušesih in po tilniku vprav ženjalno, kar podeljuje vsej glavi nekakšno pesniško obliko. S kratka: s tem Baragovim kipom si je proslavil naš podobar z nova svoje ime.

Dotični epitafij, ozadje z dolbino in stojalom, na katerem se dviguje opisani kip, je izdelal kaj lično Feliks Toman, umetnostni in stavbeni kamenosek v Ljubljani. Epitafij je od rumenkastega mramorja istrskega.

Pohvalno nam je omeniti tudi preč. g. Karola Jančigarja, sedanjega župnika v Dobrničah, da je naročil ta dragoceni spomenik pri domačinih. Naj bi ga posnemali vsi njegovi vrstniki in sploh vsi rodoljubi v smislu prelepega slovanskega gesla: Svoji k svojim! Kip je bil razstavljen v Celovcu in Ljubljani, v tem mestu v izložnem mestu gospe Ane Hofbauerjeve, toda mnogo prenizko, kar je pokvarilo gledalcem ves umetniški užitek. Naši umetniki naj bi se združili ter si zgradili svoj poseben dom ali vsaj kakšen paviljon, kjer bi mógli prirejati razstave svojih umotvorov. V. H—s.

¹⁾ »Dom in Svet« je prinesel v 6. številu l. 1892. Tertnikovo sliko s kratkim životopisom.